

ทศตยวิเศษ... มล. บุญเหลือ เทพยสุวรรณ

ความสนุกของฉอ้อนเกิดจากการเรียนเพราะฉอ้อนเป็นคนชอบเรียน แต่ที่สนุกมากเป็นพิเศษคือการฟังคุณแจ้วคุย คุณแต้วพี่ใหญ่ที่นั่งไม่ช่างคุยเลย นั่งทำอะไรได้วันยังคำโดยออกปากเพียงสองสามประโยค คุณแต้วใจดี “บ่าวไพร่” รัก ไม่ดุ ไม่ค่อนข้างใคร คุณแป่วเป็นคนสวยช่างสังเกตและช่างเล่า คุณแจ้วเป็นคนสวยในสายตาของฉอ้อน แต่ถ้าฉอ้อนขมขื่นมักไม่มีใครเห็นด้วย เขามักว่า “ช่างดีเหมือนกัน” และ ป้าจ่าง ต้นห้องของท่านว่า “ชนยังกับอะไรดี เหมือนเด็กผู้ชาย จะสวยได้ยังไงกัน” คุณแจ้วก็ช่างคุยกับฉอ้อน แต่คนละแบบกับคุณแป่ว

คุณแป่วเล่าเรื่องเพื่อนฝูงญาติมิตร โดยเฉพาะเล่าถึงคุณน้ำหรืออีกนัยหนึ่ง มารดาเลี้ยง ซึ่งเป็นญาติสนิทของมารดาแท้ผู้ล่วงลับไปแล้ว คุณแป่วชอบกล่าวถึงคุณน้ำในทำนอง “อย่างนี้ ให้คุณน้ำเห็นก็ค่อนข้างขาดเลย” แล้วก็มักจะถูกคุณแจ้วขัดคอว่า “อะไร ค่อนจนเนื้อขาด แจ้วถูกทุกวัน ไม่เห็นขาดไปสักชิ้น” ซึ่งคุณแป่วไม่ค่อยถือเป็นเรื่อง เพราะถ้าใครโกรธคุณแจ้ว มักตกอยู่ในฐานะลำบาก คุณแจ้วไม่โกรธตอบ และจะพูดอะไรตลกๆ ทำให้คนที่โกรธกลายเป็นคนน่าขันไปเสีย ส่วนเรื่องที่คุณแจ้วคุยให้ฉอ้อนฟังนั้น โดยมากเป็นเรื่องที่คุณแจ้ว “ทำเป็น” ต่างๆ รวมเรื่องที่ทำให้คุณน้ำดูหรือค่อนนั้นด้วย

คุณแจ้วพูดอย่างเห็นใจคุณน้ำว่า ควรดู ควรค่อน คุณแจ้ว แต่คุณแจ้วไม่สนใจที่จะเปลี่ยนแปลงปรับปรุงตัวคุณแจ้วให้พ้นจากการถูกดูถูกค่อน ซึ่งตรงกันข้ามกับคุณแป่ว คุณแป่วจะไม่เล่าเรื่องที่คุณแป่วเองเป็นคน “ทำเป็น” เลย